

RONALD MALFI PSÁNO ODJINUD

KNIHY MOHOU BÝT SMRTÍCÍ...

HOROR

přeložila
Lucie Míkolajková

PSÁNO ODJINUD

Ghostwritten
Copyright © 2022 by Ronald Malfi
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Mikolajková, 2026
Cover © Julia Lloyd, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7034-2 (pdf)

Ronald Malfi

PSÁNO
ODJINUD

přeložila Lucie Mikolajková

FOBOS

OBSAH

ZUBY NEHTY	9
POSLEDNÍ JÍZDA BRATRŮ DARKOVÝCH	93
TATO KNIHA PATŘÍ OLOVI	205
POZVÁNÍ	207
OSLAVA	275
DOHRA	328
PŘÍBĚH	341
PODĚKOVÁNÍ	449

*Tahle je pro moje děvčata – Deb, Maddie a Hayden.
Jsou součástí každého příběhu...*

„Nejzásadnější dar, který každý dobrý spisovatel potřebuje,
je mít v sobě pořádný, odolný detektor keců.“

— Ernest Hemingway

„Knihy mají moc.“

— Čistič

ZUBY NEHTY

1

„Máme problém,“ vyhrkl Jack Baer. Vysypal to ze sebe, ještě než se vůbec posadil ke stolu. Gloria ponořila čajový sáček do vody a věnovala mu nevzrušený pohled. Na Jackovu žádost se sešli u Antoina. Bylo teplé zářijové ráno, zástupy snídaně chtivých lidí se srocovaly u dveří a fronta se táhla až za roh. Jack Baer by v životě frontu nestál; vlastně jako by si všechny ty lidi kolem, kteří se do restaurace snažili dostat, vůbec neuvědomoval. Gloria Grossmanová se s Jackem znala už bezmála deset let, ovšem v oboru měl takovou pověst, že ani nepotřebovala, aby jí ho někdo oficiálně představoval. Byl velké zvíře v agentuře CAA, načež si otevřel vlastní malou literární agenturu. Opakovaně se pokoušel Glorii zlanařit a všemožně si ji předcházet, aby se k němu přidala. *Sloučení*, říkal tomu a velikýma rukama to slovo pomyslně rámoval ve vzduchu, jako by si Gloria při tom měla představit jejich nový vývěsní štít. Jack měl ovšem pověst agenta, který zastupuje obtížné klienty, a pro Glorii to věstilo všemožné strasti, jež se jí rozhodně nechtělo podstupovat. Bylo tedy paradoxní, že důvodem dnešního setkání a původcem nevyhnutelných následných obtíží byl její vlastní klient, scenárista Davis McElroy.

„Ahoj Jacku, taky se mám dobře,“ odtušila Gloria, vytáhla čajový sáček z hrnku a položila ho na okraj podšálku.

„Promiň, Glor,“ omluvil se Jack, natáhl se přes stůl a stiskl jí ruku. „Jsem dneska nějak vyštávený. Jak je? Jak se má Becca? Všechno v pořádku?“

Gloria vytáhla ruku zpod jeho a pobavilo ji, jak mu těžké rolexky cvakly o stůl.

Objevil se číšník a Jack si objednal espresso a bagel.

„Co ten Davis McElroy?“ vyhrkl Jack, hned jak číšník odešel. „Co s tím uděláme, Glor? Ozval se ti? Řekni, že jo, prosím!“

„Ne, zatím se neozval.“ Gloria pečlivě formulovala větu tak, aby nezněla, jako že se tím přiznává k nějakému selhání. Rovněž si dala pozor, aby nedala najevo vlastní zlost a podráždění. Klientovi se zásadně nadává v soukromí.

Jack si odkašlal. „A nezkusila ses s ním –“

„Pochopitelně že jsem se snažila,“ přerušila ho Gloria. „Psala jsem mu e-maily, nechala mu spoustu vzkazů. Ale upřímně, Jacku, když odjede na něčem dělat na chatu, není neobvyklé, že se neozývá.“

„A dělá?“ opáčil Jack a povytáhl jedno tenké, jako drátěnka tuhé obočí. „Vážně na tom dělá? Protože má měsíc po termínu a studio už tu opci nechce prodlužovat. Ne když na tom bude dělat McElroy. Celé týdny po něm není ani vidu, ani slechu, a pokud vím, možná i déle, a hlavouni z toho nejsou bůhvíjak urvaní. Ohrozil tím celý projekt!“

„Nepřeháněj, Jacku,“ pronesla Gloria a tentokrát stiskla ona ruku jemu a blahosklonně se u toho zazubila. *Tohle na mě nezkoušej, Jacky*, pomyslela si. Jenomže Jack Baer měl bohužel pravdu – Davis McElroy byl vážně nezvěstný. Klidně se mohl vypařit z povrchu zemského, usoudila Gloria. McElroy se jí už měsíc neozval, na posledních několik domluvených zoomových schůzek s představiteli Paramountu se nedostavil a nereagoval ani na Gloriiny opakované e-maily a telefonická varování, že propásl termín odevzdání hrubé verze

scénáře a že co nevidět propadne i platnost opce. Kdyby se to přihodilo s některým z jejích bývalých klientů – třeba kdyby něco takového provedl ten starouš George Lee Poach, nechvalně proslulý svými kokainovými tahy, po nichž se uchýloval do ústraní –, nejspíš by to Glorii moc nepřekvapilo. Ale Davis McElroy byl vždycky příkladně pracovitý a v životě neprošvihl jediný termín. Rovněž už snad šestým nebo sedmým rokem abstinovat, a pokud Gloria Grossmanová věděla, nepožil od té doby nic silnějšího než ibuprofen. Byla pravda, že rozhodl-li se odjet pracovat na nějakém projektu na chatu, které říkal Myší díra, neměl rád, když ho tam někdo rušil – ovšem ani tehdy nepřestal Glorii brát telefony a odpovídat na e-maily. Je možné, že by do toho zase spadl? Ví Bůh, že tohle už Gloria zažila nesčetněkrát. V tomhle oboru to byl otřepaný příběh a u scenáristy by to věru nebylo nic neočekávaného.

„Pan Fish se s ním dokonce snažil spojit osobně!“ oznámil Jack.

„Věhlasný John Fish že by osobně někomu telefonoval? Vidíš, a já myslela, že čísla za něj vytáčíš ty, Jacku, tak jako mu krájíš a osobně předkousáváš steak.“

„Klidně si dělej srandičky, Glorie, ale z toho by ti mělo být jasné, jak je situace vážná!“

„Nedělám si srandičky, Jacku. Jenom nechci, aby ti z toho praskla žilka.“

Jack se zamračil a tlustými, chlupatými prsty si zamnul čelo poseté rudými skvrnami. John Fish byl přesně ten typ klienta, jenž Glorii odrazoval od toho, aby sloučila svou agenturu s Jackovou. Byl přímo ztělesněním hýčkaného, nabubřelého autora, který si po většinu spisovatelské dráhy užíval svých mužských privilegií. Proslýchalo se, že při jednom z knižních turné trval Fish na tom, že jeho hotelové pokoje musí uklízet výhradně jeho vlastní úklidová četa a že

v každém pokoji na něj musí čekat zásoba oříšků, sušeného ovoce a uzenin, váza čerstvých kopretin, voňavý toaletní papír a povlečení z látky s přesně stanovenou jemností příze. Jinak řečeno kretén. Ovšem jak John Fish, tak Jack měli na své znepokojení právo. Studio Davise McElroye najalo, aby napsal scénář k filmovému zpracování Fishova románového bestselleru *Zuby nehty*, a on úkol nesplnil. Byl to zkrátka průšvih.

„Není možné, že se mu tam něco stalo?“ pokračoval Jack. „Nemohl třeba dostat infarkt nebo mrtvici?“

„Když jsem ho viděla naposled, připadal mi úplně zdravý,“ podotkla Gloria. Možný infarkt nebo mrtvice jí navíc starosti nedělaly. Pokud Gloria věděla, kdykoli se McElroy rozhodl zašít v Myší díře, přestal chodit na setkání anonymních alkoholiků i anonymních narkomanů, k nimž ve městě docházel pravidelně. Možná že opravdu ujel, pitomec.

„No, někdo se s tím hajzlíkem spojit musí,“ trval na svém Jack. „Možná bys mohla zavolat na tamní policii, ať se tam za ním zastaví a zkontroluje ho nebo tak něco. Jenom aby se ujistili, že tam chudák neleží mrtvý a nepochutnává si na něm pes.“

„Psa myslím nemá.“ Měla to být humorná poznámka, ale nesetkala se zrovna s úspěchem.

„Moc rád bych měl tvoji jistotu, Glorie. Nevím, co se děje, ale každopádně to není dobré a Fish je z toho nezvykle... řekněme zneklidněný.“

Gloria se zasmála. „Ten a zneklidněný?“

„Celé mu to dělá starosti. Pořád se vyptává, jestli se nám McElroy ozval. Upřímně, že se takhle zajímá, to mu vůbec není podobné. Vůbec jsem netušil, že ví, jak se Davis McElroy jmenuje, natož aby na něj měl telefon.“

Číšník donesl Jackovi espresso a bagel, obojí na podnosu se lněným ubrouskem. Postavil je na stůl, Jack uchopil šálek s kávou a delikátně přitom odtáhl zavalitý, hranatý malíček.

V jeho masivní ruce vypadal hrneček jako miniaturní suvenýr.

„Policii rozhodně volat nebudeme,“ oznámila mu Gloria. Pokud má McElroy opravdu recidivu, nehodlala si k tomu všemu přidat ještě potíže se zákonem. Klidně tam teď do sebe může ládovat kokain po hrstech a zapíjet to Jimem Beamem. Zatahovat do toho policajty by znamenalo jen komplikace. „Ale máš pravdu, že je čas to řešit. Už jsem se rozhodla, že tam za ním zajedu sama.“

Jack na ni přes okraj šálku vykulil oči. „Na tu chatu?“ vykřikl a postavil hrneček na stůl.

„Není to Bejrút, Jacku,“ utrousila Gloria. Několikrát už v Myší díře byla, když tam McElroy zorganizoval jeden ze svých formálních, poněkud sebelítostivých večírků. Adresu měla uloženou v telefonu. Autem to bylo jen pár hodin a Gloria si říkala, že vypadnout na chvíli z města jí prospěje. Sama ovšem auto neměla, takže jí bylo jasné, že ho bude muset vymámit z Beccy.

Jack jen zavrtěl hlavou. „Celé mě to nervuje,“ vzdychl a zadíval se na provoz na ulici. Malá očka mu šmejdila sem a tam, tam a sem. „Nechci o tu zakázku přijít.“

„Nepřijdeme o ni. Já to zařídím, Jacku. A ty to zatím pořeš se studiím. Uklidni je, ať to nevzdávají. Já to s McElroyem vyřídím. Bez toho scénáře odtamtud neodjedu.“

„Jenomže co když sakra vůbec nic nenapsal?“

„Ty jsi takový pesimista, Jacku,“ odbyla ho Gloria, ale ve skutečnosti už ji napadlo totéž.

2

„Na výlet,“ pronesla Becca, nikoli jako otázku. Půlkulaté brýle jí sklouzly ke kořenu útlého nosu s trochu

zvednutou špičkou. Ve své univerzitní pracovně, za úsporným stolem s aluminiovou deskou – hnusným, ale funkčním, říkala si Gloria – vypadala Rebecca Carrollová jako typická akademická pracovnice, kterou už ostatně dvacet let byla.

Aby Gloria Beccu trochu uplatila, donesla jí oběd: sendvič ze žitného chleba s fazolovými klíčky a avokádem a kapustový šejk od Antoina. Teď se dívala, jak Becca ukusuje sendvič a mezi sousty nahlíží do impozantní učebnice, kterou měla otevřenou na stole. Dvě police na stěně za ní přímo přetékaly těžkými svazky vázanými v kůži, které vypadaly, že Beccu každou chvíli zavalí.

„Bohužel to zní příjemněji, než jaké to bude,“ vzdychla Gloria a vysvětlila celou situaci s Davisem McElroyem. Becca McElroye znala a věděla i to, že má na severu chatu – Gloria ji kdysi vzala na McElroyův nudný večírek –, ale představa, že by se tam Gloria vypravila úplně sama, v ní vzbuzovala obavy. „Pokud zase jede v drogách nebo něčem takovém, nevím, jestli je zrovna chytré tam jen tak napochodovat, Glor,“ řekla pochybovačně.

„V nejhorším případě bude sjetý a bude potřebovat ledovou sprchu,“ poznamenala Gloria.

„Ne,“ opáčila Becca a zvedla oči od učebnice. „V nejhorším případě bude mrtvý. Anebo se na tebe vrhne s kladivem, protože se nastřelil háčkem a bude si myslet, že jsi Julius Caesar.“

Gloria se zasmála. „Nastřelený háčkem? Kam na takové perly chodíš?“

„Klidně se mi směj, zlato, ale dobře víš, že mám pravdu. Proč s tím nepočkáš na víkend? Můžeme jet spolu. Udělat si z toho takovou minidovolenou...“

„Jakže jsi to říkala? Dovolená? To zní povědomě...“

„Můžeme přenocovat v nějakém hezkém penzionu, kde mají na snídani takové ty křehké vdolky a celou sbírku čajů,“ pokračovala Becca.

„Zní to skvěle, ale tohle nepočká. Studio už nechce prodlužovat opci. A já doufám, že pokud ten pitomý scénář fakticky napsal, můžu ho za něj odevzdat a celé to ještě zachránit.“

„Vážně myslíš, že je to možné?“

„Že se to dá zachránit?“

„Že to fakticky napsal. Sice by od něj bylo ohromně ohleduplné, kdyby tu údajnou kokainovou jízdu odložil až po tom, co scénář dopíše, ale mám o tom vážné pochybnosti. Závisláci nejsou zrovna proslulí zodpovědností.“

„No, nemůžu jenom lomit rukama a nic nedělat, Becco. Tahle zakázka je hodně důležitá. A navíc to není můj styl. To zrovna ty dobře víš.“

Becca si hlasitě povzdechla. Zavřela knihu a zabalila nedojedenou půlku sendviče do pomačkaného hnědého papíru, ve kterém byl původně. „Jo, to já vím, Glor. Mám jenom obavy, to je všechno.“

„Já myslím, že to bude v pohodě, vážně. Můžu si teda půjčit tvoje auto?“

„Samozřejmě,“ přisvědčila Becca, potom poodjela s křeslem dozadu a vytáhla zásuvku ve stole. „Ale chci, aby sis půjčila ještě něco.“

Becca položila na stůl předmět, který vypadal jako černá kovová trubka, dlouhá asi deset centimetrů. Byl to teleskopický obušek, jaký nosívali policisté. V New Yorku bylo jeho nošení přísně vzato nelegální, ale Gloria dobře věděla, že ze zákonů, které by ohrožovaly její osobní bezpečnost, si Becca mnoho nedělá.

Gloria zavrtěla hlavou a usmála se. „No teda, Becco! Tvůj usměrňovač testosteronu! Jak se teď budeš cestou domů bránit útokům násilníků a dalších zvrhlíků?“

„Nedělej si ze mě šoufky, Glorie. Vezmi si to, sakra. Kdo ví, co se v tom baráku děje. Možná ho budeš potřebovat víc

než já. A poslyš – zavolej mi, až dorazíš, ano? Nechci být žádná stíhačka, chci jenom vědět, že jsi v pořádku a že to tam ten McElroy nezapálil nebo tak něco.“

Gloria slíbila, že zavolá, i to, že si s sebou vezme teleskopický obušek. Becca jí podala klíčky od svého Lincolnu Nautilus a napsala jí kód od garáže. Gloria si strčila klíčky a obušek do kabelky, letmo políbila Beccu na rty a odkvačila.

3

Cestou nastala jediná stresová situace, když se Gloria snažila manévrovat s těžkopádným vozidlem v ucpaném centru, ale jakmile vyjela z města a ocitla se na dálnici, byla už v naprostém klidu. Vysunula z přehrávače Bečino CD s písničkami Ani DiFranco a nahradila ho Chopinem v podání Svjatoslava Richtera. Stáhla okénka až dolů a bezmála se jí povedlo přesvědčit samu sebe, že až konečně dorazí do Myší díry, dostane se jí logického vysvětlení, proč se McElroy na takovou dobu odmlčel. Co může vědět, třeba se mu vybil telefon a on byl tak zabraný do práce, že si toho ani nevšiml. Proto možná propásl i schůzky s vedením studia přes Zoom. Možná je Davis McElroy jednoduše tak rozjetý, že nic jiného nevnímá.

Jasně, to víš, že jo, pomyslela si. Snažila se nenechat ovládnout hněvem – protože tahle emoce v ní ve skutečnosti převládala, žádné obavy ani strach o vlastní bezpečí, nýbrž jen naprostý, stále sílící vztek. Vlastně tak trochu doufala, že ten hajzl opravdu dostal infarkt a teď v tom baráku leží mrtvý, protože ohrozil její pověst, a pokud tenhle projekt padne dřív, než pořádně začal, pak jsou pryč i její vyhlídky na slušnou finanční odměnu. Infarkt nebo mrtvici by mu vlastně prominula – takové věci člověk neovlivní –, ale to sobectví,

kdyby měl recidivu? Kdyby zase začal jet v alkoholu a drogách? Něco takového se krucinál odpustit nedá!

Znovu si vzpomněla na svého někdejšího klienta, George Lee Poache, na jeho bledý obličej, rozřesený podbradek a vlhké, nedočkavé ruce, a vybavil se jí jistý telefonát před několika lety, během něhož ji znepokojený koordinátor propagačních akcí informoval, že ctihodný pan Poach, zcela opilý a zcela nahý, se právě s blaženým úsměvem pokusil objednat si u hotelového manažera lahev bourbonu Knob Creek. Takové vylomeniny Gloria nemohla vystát a okamžitě po tomto traumatickém zážitku přestala Poache zastupovat. S narkomany, alkoholiky a primadonami ať se moří Jack Baer, ale Gloria Grossmanová nehodlala mít s takovými idioty nic společného.

Davis McElroy ovšem nebyl George Lee Poach. Je pravda, že smlouvu s McElroyem podepsala v době, kdy byl v nejhorším stadiu závislosti, což Gloria v té době netušila. McElroy však absolvoval dlouhou odvykací léčbu, po níž začal abstinovat, a pokud Gloria věděla, už to tak i zůstalo. V jeho bytě na Manhattanu viděla medaile udělované AA za každé období, po něž to vydržel, a vybavila si povznášející, byť poněkud sektářsky znějící průpovídky, které občas pronášel malátným, profesorským tónem. Až dosud považovala Davise McElroye za jednoho ze svých spolehlivějších klientů.

Teď si na to ovšem zakázala myslet, neboť jí narůstající podráždění kazilo jinak příjemnou cestu.

4

K McElroyovu domu se nechala vést navigací v telefonu, ki když by tam pravděpodobně trefila i bez ní. Ne že by sem snad jezdila tak často, aby měla trasu zafixovanou, ale

k chatě vedla jen jediná soukromá cesta, lemovaná po obou stranách půvabnými nízkými stromy, nejspíš broskvoněmi. Na konci cesty se před ní konečně zjevil dům samotný: Myší díra byla ve skutečnosti prostá, ale dobře udržovaná patrová chata s břidlicovou střechou posetou střešními okny a s komínem z přírodních kamenů. Byla příliš moderní a upravená, než aby působila malebně: po rekonstrukci vypadala spíš jako z televizní show o bydlení než ze střeleckého magazínu. Davisu McElroyovi se dařilo velmi dobře, za což do značné míry vděčil Gloriiu vrozenému nadání dojednat ty nejlepší podmínky (v některých kruzích byla známá jako policejní vyjednávačka a tajně si tuto přezdívku užívala). Na šterkové příjezdové cestě stál McElroyův banánově žlutý sportovní vůz Triumph Spitfire a dům vypadal na první pohled úplně v pořádku. Ne že by snad Gloria očekávala, že ho najde vyhořelý do základů, jak předpovídala Becca, ale přece jen měla trochu obavy.

Zaparkovala s nautilem hned vedle spitfiru a vypnula motor. Zvedla oči k domu, který teď viděla přes polarizační čelní sklo auta, a uvědomila si, že rolety na všech oknech jsou stažené.

Vystoupila z auta, zhluboka se nadechla čerstvého venkovského povětří a umínila si, že se nebude poddávat vzteku. Vzduch voněl po květinách a chutnal čistě. *Ve městě se všichni zabíjíme. Jsme jako hejno šílených krys, co se popelí na skládce,* pomyslela si nikoli poprvé. *Plíce máme nejspíš poleptané od výfukových plynů taxíků a všem nám hrozí asi tak deset různých typů rakoviny.*

Gloria vyšla po schodech na verandu a zaklepala na domovní dveře. Ve výši očí měly půlkruhové okénko s červeně zabarveným sklem, které připomínalo kostelní vitráž. Dovnitř ale Gloria neviděla, jelikož bylo okénko zakryté závěsem s ohavným kašmírovým vzorem.

V tu chvíli se ozval pronikavý motorový zvuk: *ruíííí!* Ne-přicházel z domu, ale odkudsi zvenku.

Prosím, ať to není motorová pila, pomyslela si Gloria po-někud pochmurně. Přesně to by v tuhle chvíli řekla Becca.

Zvuk utichl, pak se znovu ozval a zase utichl.

„Hej!“ křikla Gloria. „Davis? Jste tam?“

Žádná odpověď.

Gloria sešla po schodech a vydala se za roh domu. Spat-řila velkou nádrž na naftu, jasně červenou jako požární auto z dětské knížky. O stěnu domu bylo opřených několik vel-kých desek z překližky. Po dalších pár krocích uviděla Gloria převržený dvacetilitrový kbelík a pozůstatky většího melou-nu, které vypadaly, jako by je nějaký šílenec se sekerou roz-sekal na kusy.

To Glorii zarazilo.

V hlavě se jí ozval Bečín hlas: *V nejhorším případě bude mrtvý. Anebo se na tebe vrhne s kladivem, protože se nastřelil háčkem a bude si myslet, že jsi Julius Caesar*. V tu chvíli ji to pobavilo, ale teď už jí to nepřišlo zdaleka tak vtipné. Bečín patentovaný usměrňovač testosteronu si navíc pořád hověl v její kabelce, která se pro změnu stále ještě válela na seda-dle spolujezdce v nautilu. Tam jí byl užitečný jako mrtvému zimník.

„Davis? Haló? Tady je Gloria Grossmanová! Je někdo doma?“

Davis McElroyovi táhlo na padesátku, stejně jako Glorii, ale díky své pohledné, mladistvé tváři vypadal přinejmenším o deset let mladší. To mu vysloužilo hned několik epizod-ních rolíček ve filmech, k nimž on sám nebo některý z jeho přátel napsal scénář – jednou měl dokonce i mluvící roli –, a kdyby nebyl takový introvert, možná by se jako herec ve-dlejších rolí slušně uplatnil. Avšak muž, který se právě vy-nořil zpoza domu, nevypadal v ostrém denním světle ani

trochu jako Davis McElroy. Nepůsobil už ani trochu jako bouřlivácký student; místo něj tu stál kdosi pochmurný, úskočný, vyhýbavý jako raněné zvíře. Byl jako kost a kůže: rozepnutá flanelová košile a tričko s nápisem Běh proti rakovině mu na vyhublém těle plandaly. Rozcuchané tmavé vlasy mu trčely na všechny strany a přelézaly se do obličeje v řídký prošedivělý plnovous. V očích měl ztrhaný výraz.

Když ji Davis McElroy spatřil, ztuhl jako přimrazený. V ruce svíral jakési nářadí nebo snad zbraň, což ještě umocnilo Glorii náhlé znepokojení.

Takže vážně jede v drogách, stihla si pomyslet. Ten hajzl!

„Glorie,“ vydechl, a dokonce i jeho hlas zněl Glorii cize. Jaksi ukřivděně. Nejistě k ní vykročil a šoural se přitom, jako by si úplně odvykl chodit. Na oči jako by mu někdo zezadu přivázal provázky a zatahoval mu je hlouběji a hlouběji do lebky. „Glorie, co tady krucinál děláš?“

„Na to jsem se přijela zeptat tebe, Davis! Kde jsi ksakru byl?“

„Kde jsem...?“ vypravil ze sebe a znělo to jako skřehotání. Vypadal zmateně. Pak se mu povedlo udělat další krok k ní –

„Co to máš v ruce, Davis?“

Zamžikal, podíval se nejprve na svou volnou ruku a pak na tu druhou. Pozvedl dotýčný předmět, ale Gloria pořád nedokázala určit, co to je. Nějaká železná tyč, nebo snad trubka?

„Tohle?“ pronesl Davis. „Ále, to nic. Jenom dláto na dřevo.“ A hodil předmět na zem, jako by jím zničehonic byl znechucený.

„Davis, co tady sakra vyvádíš? Lidi se po tobě shánějí! Já se tě taky snažím zastihnout. Jedu sem až z města, jenom abych se ujistila, že nejsi mrtvý!“

Na to nic neřekl, jen se celý třásl, jako by byl tak křehký, že by ho silnější závan větru odnesl. Podíval se k čemusi

za domem, kam Gloria neviděla, a pak znovu přímo na ni. Bezútěšné, úzkostné oči jako by se mu zachvěly v důlcích.

„V čem jedeš, Davisi? Kokain? Prášky? Anebo jsi jenom začal zase pít?“

Mezi obočím se mu objevila svislá vráska. Zavrtěl ježatou hlavou. „Ne, ne – nic takového.“

„A víš, že jsi prošvihl termín, že?“

„Termín?“

„Ten scénář, Davisi! Proboha, řekni, že pro mě něco máš.“

„Kristepane,“ vypravil ze sebe sípavě. „Jo, já vím. Totiž vím, že jsem propásl termín. Když já... nějak jsem ztratil pojem o čase.“

„Přestal jsi brát telefony! Dokonce i John Fish se tě snažil sehnat!“

Těmi slovy se ho Gloria snažila trochu nakopnout, nebo možná zdůraznit, v jak velkém jsou průšvihů. Soudě dle výrazu, který se mu rozhostil ve tváři, dosáhla kýženého účinku, ovšem pak Davis otevřel ústa a Gloria si uvědomila, že se přepočítala.

„John Fiiiiish...“ procedil McElroy skrze zuby zuřivě. Znovu se ohlédl za dům po tom, co zjevně zaměstnávalo veškerou jeho pozornost – a z čeho byla Gloria čím dál víc nespokojená –, a pak se nervózně poškrábal na zarostlém krku.

„Co to tam vzadu máš?“ chtěla vědět.

Davis McElroy jen otevřel pusku a zase ji zavřel, otevřel a zavřel, jako pstruh vyvržený na břeh. Jeho rty přitom vydaly odporný mlaskavý zvuk.

„Davisi?!“ naléhala Gloria.

„Neměla jsi sem jezdit.“ Davis udělal další krok směrem k ní – anebo se spíš zapotácel. „Nebyl to dobrý nápad. Ona je... nebezpečná.“

Gloria instinktivně ustoupila. „Kdo je nebezpečný?“ chtěla vědět.

Na okamžik bylo ticho. Potom se Davis znovu ozval, ale tak tichounce, až si Gloria nebyla jistá, zda mu dobře rozuměla. Připadalo jí, že řekl: „Ta kniha.“

„Už ani nechodím dovnitř, jenom když potřebuju udělat další zeď,“ pronesl McElroy a kývnutím ukázal na maličký cihlový domek, vlastně jen malou boudičku opodál. „Přespávám teď tamhle. Je to bezpečnější.“

Udělal další krok k ní a ona udělala další krok vzad.

„Venku i jím,“ pokračoval a pokývl k převrácenému kbelíku a rozmašírovanému melounu.

„Davis, myslím, že bych měla někam zavolat a sehnat ti pomoc. Co myslíš?“

„Pomoc,“ zopakoval a znělo to, jako by si to slovo musel odtrhnout z patra. „Pomoc by byla fajn.“

A pak se ke Gloriiin zděšení sesunul na trávník a rozplakal se.

Všechny instinkty Glorii nabádaly, ať uhání zpátky k autu a vypadne odsud. Až bude na dálnici, může zavolat policii, ať sakra přijedou a toho kretěna seberou. Ale neudělala to. Situace ji zaujala a zvědavost, po čem to Davis za domem pořád pokukuje, přehlušila veškerý pud sebezáchovy. A beztak odsud nemohla odjet, dokud nebude mít ten scénář.

Obešla Davise, korkovým podpatkem sandálu přitom zavádila o melounovou slupku a ta se rozhoupala. Příjemný den se pomalu přehupoval v chladný, jasný večer. Ještě před chvílíčkou byl vzduch prosycený vůní šeříků, ale když Gloria zašla za roh domu a zamířila k zahradě za ním, ucítila vůni pilin a zápach přehřátého elektrického nářadí.

Za domem byla terasa s kamennou dlažbou, která sahala až ke dvojitém dveřím na zadní stěně. Ty teď byly dokořán a na terase před nimi zjevně probíhal jakýsi kutilský projekt: přes dřevěné kozy byla položena další překližková deska, na podestýlce z pilin se válely dřevěné trámký a stála

tu cirkulárka, která byla zjevně zdrojem toho mechanického kvílení, jež Gloria zaslechla z verandy.

Sklopila oči, zjistila, že jednou botou uvízla ve smyčce oranžového elektrického kabelu, a zatřásla nohou, aby ji uvolnila.

V domě, hned za dokořán otevřenými dveřmi, něco bylo. Tam je přece obývací pokoj, vybavilo se jí: útulné doupe s odhalenými dřevěnými trámy na stropě a krbem obloženým stejnými kameny jako komín. Když tu s Beccou byly naposledy – to už byl možná rok? –, rozhodl se McElroy vyzdobit celou místnost dekoracemi s nevkusně křiklavými navažskými motivy, které se k moderně vybavenému zbytku domu zrovna nehodily. McElroy svíral v ruce křišťálovou sklenici pramenité vody s kouskem limetky, a když spatřil, jak se Gloria zatvářila, když přejela rukou přes složenou indiánskou deku přehozenou přes koženkovou pohovku, rozesmál se. *Jo, já vím, vypadá to tady jako v horské chatě*, pronesl. *Nikdy jsem neměl moc vkus, ale vím, co mám rád.*

Gloria překročila hromádky pilin a poházené zohýbané tesařské hřebíky a došla k otevřeným dveřím.

Uprostřed místnosti stálo něco jako velikánská dřevěná bedna. Ta věc vlastně zabírala většinu pokoje: vršek se téměř dotýkal stropních trámů a široké to bylo tak, že to sahalo až ke krbové římse. Koženkový gauč tu stál pořád, ale kvůli bedně byl natlačený ke stěně, polštáře potrhané a konstrukce polámaná. Ta věc byla tak obrovská a tak nevysvětlitelná, až se z toho Glorii na okamžik zatočila hlava.

Ať měla bedna sloužit k čemukoliv, postavil ji tu Davis McElroy. Gloria už zažila, že lidé na drogách dokážou provádět opravdové šílenosti, ale tohle ji znepokojovalo jaksi niterněji a nevysvětlitelněji.

„Vím, jak to vypadá,“ ozval se tak zničehonic, až sebou trhla leknutím. Už se zase ovládal, i když měl tvář od pláče

posetou červenými skvrnami. Váhavě postával ve dveřích a působil křehounce a neskutečně – Gloria měla pocit, že kdyby se ho zkusila dotknout, jeho ruka by jí hladce projela, jako by byl duch.

Odvrátila se od něj. Nechtěla se mu dívat do očí. Připadalo jí, jako by se na ni zpoza jeho obličeje díval někdo úplně jiný.

„Co to probůh je, Davisi?“

„Pandořina skříňka,“ odvětil a zadíval se přes ni do domu – na bednu, kterou sám postavil. „Ale navzdory tomu známému rčení by se spíš dalo říct, že já se ji snažím zase zavřít.“

Glorii náhle napadlo něco příšerného. „Tam vevnitř něco je?!“ Ale v duchu si místo *něco* pomyslela *někdo*.

„Kristepane, jasně že jo,“ vydechl, chraplavě a vyčerpaně. „Teda mělo by být... Pevně doufám, že...“ Odmlčel se.

Gloria vstoupila do místnosti. Ucítla vůni nařezaného dřeva a spatřila kudrlinky pilin, které jako skřítky líně tančily v paprsku zapadajícího slunce. Bedna byla tak vysoká, že kvůli ní McElroy musel zjevně amputovat lustr až u stropu; nahoře zela jen díra jako prázdný oční důlek, z něhož se linulo několik dlouhých drátů.

Gloria si stoupla na špičky a dotkla se vrchu bedny. Ucítla hlavičky hřebíků vyčnívajících ze dřeva a třísky trčící z trámku použitého jako rozpěra. Podívala se doleva a uviděla starožitný odkládací stolek rozbitý na třísky. Byl tu i ten lustr, ohavný artefakt z paroží, ledabyly odhozený na podlaze v chodbě. Gloria se s námahou protáhla kolem bedny, naklonila se do chodby a do nosu ji praštil zápach exkrementů a zkaženého jídla. Neucítla ale ani závan alkoholu a nikde nezahlédla prázdné lahve. Stáhla se zpátky do pokoje.

„Vysvětli mi to,“ pronesla.

Davis McElroy se upřeně díval na obrovitou bednu. Jedno oční víčko mu zacukalo. Tvářil se úzkostně, jako by najednou nechtěl být u té krabice příliš blízko.

„Dalo by se asi říct, že jsem to chytil do pasti,“ oznámil.
„Jako lesní zvíře.“

„Ale co jsi chytil?“

„Tu knížku přece,“ vysvětlil.

„Jakou knížku?“

Davis se nevesele uchechtl. „Přece jeho knížku. Johna Fishe.“

„Zuby neh–“

„Neříkej to!“ zařval Davis a zvedl ruce v obranném gestu.
Gloria ucukla, jako by se bála, že ji uhodí.

„Neříkej to! Nevyslovuj to! Nebo tě uslyší!“

„Ta... kniha? Ta kniha mě uslyší?“

„Tebe,“ přisvědčil. „Mě, každého. Kohokoliv.“ Ztišil hlas
a dodal: „Ona poslouchá.“

Gloria ukázala na bednu. „A ta kniha je uvnitř?“

„Měla by být. Doufám, že je. Předtím tam určitě byla.
Nenašel jsem žádné nové díry. Jenomže...“

„Jenomže co?“

„Jenomže se snaží prokousat ven. Proto kolem ní musím
stavět další a další zdi, aby se neprokousala na svobodu.“

„Moment,“ pronesla Gloria. Protáhla se kolem něj a vyšla
zpátky na terasu.

McElroy stál ještě chvíli uvnitř a potom vyšel za ní.
Do tváře mu zasvítilo slunce a on přimhouřil oči a odvrátil
hlavu. Slunce se mu odráželo od plnovousu, takže se mu
polovina tváře třpytila jako zlato.

„Nezbláznil jsem se a nejsem zfetovaný. Nemáš tušení,
jaké to tu bylo, Glorie. Co se tu stalo...“

„Tak mi to řekni,“ naléhala Gloria.

McElroy si plaše odkašlal s pěstí před ústy. „Začalo to
skoro hned, jak jsem se pustil do toho scénáře,“ řekl. „Nejdřív
takové drobné incidenty jako ve strašidelném filmu – začne
to pozvolna a pak to eskaluje. Ta knížka – napřed se ztrácela.

Vlastně ne, ona se neztrácela. Jenom se přemísťovala. Jako kdyby byla živá a chodila si po domě sem a tam. Našel jsem ji třeba v jiné místnosti, pod postelí, ve skřínce v kuchyni vedle hrnků. Ve vaně. Myslel jsem si, že mi přiskočilo. Napadlo mě – co když tu knížku takhle všemožně přesouvám já sám, akorát si to potom nepamatuju? Nebo mi snad ty vzpomínky někdo vymazal z hlavy?“

Na trávě ležel další kbelík překlopený dnem vzhůru. Gloria k němu došla a ztěžka se na něj posadila. *Tady přece bývala dřevěná lavička*, vybavila si. Rozhlédla se po zahradě, která byla až na zanedbaný trávník holá a pustá, kam oko dohlédlo, až k pásu lesa na obzoru. Taky tu bývala krmítka pro ptáky, vzpomněla si. Nejmiň tucet. I ta byla všechna tatam.

Glorie se začala zmocňovat závratí.

„Ale o to nešlo,“ pokračoval McElroy. „Teď už tomu rozumím. Ze začátku se totiž snažila utéct, chápeš. Útěk, nebo útok. A ona se rozhodla utéct. Uniknout. Nejdřív mi to nedocházelo, ale přesně to dělala. Nebo se o to aspoň pokoušela.“

„Ta kniha?“ zeptala se Gloria, jen aby se ujistila, že se v tom bizarním příběhu neztrácí.

„Jo. Ta kniha.“ Třesoucí se rukou si prohrábl rozježenou kšticí a pak se zahihňal jako malý kluk. „Kristepane, Glorie, chápeš to? Kdyby mi hned ze začátku došlo, o co se snaží, tak bych ji nechal. Umíš si to představit? Umíš si představit, že by teď všechno bylo úplně jinak? Kdybych totiž pochopil, o co se pokouší, tak bych ji prostě nechal. Jenomže já jsem to nevěděl. A ono to bylo čím dál horší.“

„Jak, horší?“ zeptala se Gloria, i když si vlastně nebyla jistá, jestli to vůbec chce vědět.

„Ta bestie mě kousla!“ zavrčel McElroy a vyhrnul si rukáv flanelové košile. Na paži měl ránu, která spíš než jako kousanec vypadala, jako by ho někdo opakovaně pořežal něčím ostrým.

„Proboha, Davisi!“ vydechla Gloria zhrozeně. Tohle si udělal sám?!

„Jo, já vím.“ Prstem přešel po jedné z řezných ran, teď už pokryté tvrdým nahnědlým strupem. „Vlastně to ani nebolí. Teď už ne. Jenom... vlastně mě to spíš vyděsilo, chápeš?“

„Jak by ti nějaká knížka mohla provést něco takového?“

Znovu se nervózně uchichtl. „Já vím, já vím! Jenže, Glorie, ona po mně skočila! Možná byla hladová. Nebo rozzuřená. Já nevím. Ale nebylo to jednou.“

Sklonil se a oběma rukama si vyhrnul nohavici špinavých montérek. Holeň měl obalenou bílým gázovým obvazem, v jehož středu se skvěl jasně rudý krvavý květ. Tahle rána byla mnohem čerstvější než ty, které měl na paži.

Gloria se prudce nadechla čerstvého vzduchu. Pak si dlaní zakryla ústa.

„A nešla po mně jenom fyzicky,“ pokračoval McElroy a zase si stáhl nohavici dolů. Prstem si zaklepal na spánek a hodil po ní zběsilým pohledem. „Dostala se mi i do hlavy. Začala mi překrucovat myšlenky. Vedla se mnou vnitřní válku jako nějaký parazit. Pěkně záludná mrcha, co? Dokonce jsem ji i slyšel, jak mi štěbetá v hlavě – takové bzučení, jako hmyz, jako když kmitají broučí křídla, ale vlastně ne, protože ve skutečnosti, chápeš, ve skutečnosti to bylo šustění stránek.“

Najednou si Gloria uvědomila, že zapomněla hned po příjezdu zavolat Becce, jak slíbila.

„Něco mi kvůli ní prasklo v hlavě, hned za okem,“ dodal McElroy a přitiskl si prsty k levému očnímu důlku. Teprve teď si Gloria všimla, že má ruce celé rozdrásané a zhmožděné a klouby prstů pokryté mokvajícími, krvavě rudými strupy. „Spustila se mi krev z nosu, stříkalo to ze mě jako z kohoutku. Celé hodiny! Nakonec jsem musel na sporáku rozpálit míchatko na koktejly a strčit si ho do nosu, abych si to vypálil...“

„Davisi, prosím!“ Gloria před ním couvla a odvrátila se.

„Spálil jsem ji v krbu,“ pronesl. „Myslím tu knihu. A ona se vrátila. Tak jsem ji roztrhal na kousky. A ona se vrátila zas.“

Gloria se na něj znovu podívala. Pak zavrtěla hlavou.

„Copak to nevidíš?“ zaúpěl McElroy. „Nemůžu ji zničit. Nejde to!“ Ohlédl se přes rameno po obří bedně, kterou vybudoval v pokoji.

„Tu knížku už neřeš. Kde je scénář, Davisi?“

„Ale představ si,“ pokračoval a vůbec si jejích slov nevšímal. „Já jsem ji převezl, víš? Políčil jsem na ni jako na divoké zvíře a chytil jsem ji. A pak jsem kolem ní postavil ty zdi. Slyšel jsem, jak se tam hemží, jak se prokousává dřevem ven. Tak jsem postavil další zdi. A pak další. A pak ještě další.“

Nepřestával zírat na bednu, kterou vyrobil, a v očích se mu zračila podivná směs pýchy a děsu.

Jako kdyby chtěl brečet a ječet a chechtat se zároveň, pomyslela si Gloria.

„Když to bylo tak zlé, proč jsi odsud prostě neodjel, Davisi?“

„Ale já jsem odjel,“ opáčil. „Jednou jo. Na pár hodin jsem vyrazil do města. Totiž, kamarád spisovatel mi řekl o jednom takovém antikvariátu ve městě, na Worth Street. Majitel prý se specializuje na vzácné knihy a možná by mi mohl pomoci. Tomu jsem se musel zasmát. Protože kdo by mi asi tak mohl pomoci, že jo?“ Luskl prsty tak hlasitě, že to znělo jako výstřel. „Finter!“ zvolal. „Tak se ten antikvář jmenoval.“

„A co ti řekl?“ zeptala se Gloria a v duchu si pomyslela: *Finter na tebe nejspíš zavolal policii, Davisi. A přesně to bych teď měla udělat já.*

„Že ta kniha není jenom kniha,“ vysvětlil McElroy. „Že je to ve skutečnosti taková nádoba, schránka na něco jiného. A to, co je v knize uvězněné, má hrozný vztek. A je to nebezpečné.“

„Ne, Davisi, tohle ti určitě neřekl.“

„To teda řekl!“ vykřikl McElroy. „Chtěl, abych mu knížku dovezl, ale to samozřejmě nešlo. Jednou jsem ji polapil a pohřbil, nemohl jsem ji jen tak zase pustit! Nemohl jsem riskovat, že ji s sebou povezu zpátky do města. Bylo by to moc nebezpečné.“

Přišoural se blíž a se zkříženýma nohama se posadil do trávy vedle kbelíku. „Já vím, že si myslíš, že jsem se úplně zbláznil, Glorie. A možná máš pravdu. Jenomže já se bojím, že když ty zdi přestanu stavět...“

Gloria se rozhlédla po stavebním nářadí a materiálech roztahaných po terase a pak se podívala na McElroye. „Je čas toho nechat,“ řekla mu. „Rozumíš? Je čas s tím přestat, Davisi.“

Přikývl a svěsil hlavu. Oči se mu znovu zalily a Gloria se nevěřicně dívala, jak mu slzy zkrápí kolena pracovních kalhot.

„Kde máš notebook, Davisi?“

Neodpověděl. Jen tiše vzlykal se skloněnou hlavou.

„Davisi? Potřebujeme ten scénář. Napsal jsi ho?“

McElroyem zalomcovalo cosi jako smích. „Bože můj. Jo, Glorie. Jo. Samozřejmě že jsem to kurva napsal! Vlastně jsem to i dokončil.“

Glorii zaplavila úleva. „No a kde máš teda počítač?“

Aniž se na ni podíval, zvedl ruku. Ukázal k cihlovému domečku, který vypadal tak trochu jako kadibudka.

Gloria vstala, došla po zarostlém dvorku ke zděné boudičce a spatřila, že dveře jsou nedovřené. Strčila do nich, ty se se skřípěním otevřely a odhalily místnůstku bez oken připomínající hrobku, kde to páchlo benzinem. Uvnitř stála travní sekačka a kanystr s benzinem a kolem se válelo podobné náčiní – hrábě, lopata, pytel substrátu, další nářadí. Ležela tu také matrace z prolamované pěny a na ní tenká příkrývka. Kolem kbelíku, do poloviny plného zbytků jídla,

bzučely mouchy. V jednom koutě byla navršená hromada nevypraného oblečení a vedle ní zakopnuté tenisky.

Počítač Gloria spatřila až nakonec – anebo spíš to, co z něj zbývalo. Veškeré naděje, že by se jí snad celý projekt podařilo zachránit, se vypařily. Na betonové podlaze ležel nástroj, jímž McElroy notebook zničil: kladivo obklopené zubatými kusy černého plastu a třpytivými kousky kovu. Monitor počítače byl pokrytý pavučinou prasklin, klávesy byly vytrhané a rozeseté všude kolem, jako když někomu po pořádné ráně vyletí všechny zuby. Gloria si uvědomila, že rozbít počítač zvenku McElroyovi nestačilo: vytáhl z něj pevný disk a kladivem rozmlátil i ten.

Vrátila se na terasu, u níž McElroy stále ještě seděl v trávě se zkříženýma nohama a sklopenou hlavou.

„Prosím, řekni, že sis to někam uložil aspoň v elektronické podobě,“ zaúpěla Gloria. „Prosím, řekni, že to máš v cloudu nebo v e-mailu nebo někde tak, Davisi!“

„Ten scénář?“ opáčil McElroy, zvedl k ní oči, ale hned je přimhouřil před sluncem. „Ten je pryč. Smazal jsem ho. Zničil. Musel jsem.“

„Ale proč, Davisi?“

„Protože mi došlo, že právě proto se snaží těmi krabicemi prokousat. Chtěla se dostat ke scénáři a zničit ho. Tak jsem jí ušetřil práci.“

Gloria se od něj odvrátila a přímo vibrovala vzteky.

„Já jsem musel, Glorie,“ hlesl a znovu sklopil hlavu. „Musel jsem.“

5

Gloria navigovala Bečín nautilus po broskvoněmi lemovaných serpentínách. Myši díra za ní se ve zpětném

zrcátku pomalu zmenšovala. Davis McElroy seděl vedle ní a tvářil se omráčeně a zmateně, jako by ho právě vytáhl z hořícího domu. Nepřítomně zíral z okénka do padajícího soumraku. Oči se mu zavíraly a hlava mu padala na sklo, jako by měl každou chvíli usnout. Podle toho, jak vypadal – a vzhledem k tenké dece rozložené na pěnové matraci v kůlně –, se nejspíš v poslední době moc nevyspal.

Když najeli na dálnici, najednou Glorii něco napadlo.

„Davis?“

Prudce zvedl hlavu, kterou si opíral o okno. Většinu jízdy prodířmal.

„Tam v Myší díře jsi mi říkal, že jsi na tu knížku políčil jako na lesní zvíře,“ pronesla Gloria. „Co přesně jsi vlastně použil jako návnadu?“

„Ach tohle,“ řekl McElroy a promnul si koutky úst. „Přece ten scénář.“

Gloria se po něm úkosem podívala.

„No jo,“ pokračoval. „Ta knížka totiž chtěla právě ten scénář. O to vlastně celou dobu šlo, chápeš? Chtěla ten scénář, tak jsem ho použil jako návnadu, abych ji lapil.“ Zasmál se a znělo to jako ostrý štěkot. „Ale že jsem ji panečku napálil, mrchu, co?“

„Takže to znamená,“ začala Gloria, „že co? Že je ten scénář...?“

„V bedně,“ přisvědčil McElroy. „V Pandořině skřínce. I s tou knížkou.“

„Je v bedně s tou knížkou,“ zopakovala po něm Gloria.

No do háje, pomyslela si a z hloubi duše jí vytryskl drobnou pramínek naděje.

Za minutu už Davis McElroy chrápal, jako když řeže pilou.

Během následujících čtyřiaadvaceti hodin zburcovala Gloria veškeré schopnosti, pro něž se jí říkalo policejní vyjednávačka, a pustila se do práce. Uspořádala telekonferenci s představiteli filmového studia, kteří měli projekt na starosti, aby jim sdělila – záměrně velmi povšechně a nejednoznačně –, že scenáristu Davise McElroye postihly při pobytu v jeho venkovském domě závažné zdravotní problémy. Právě se pod lékařským dohledem zotavuje ve svém bytě na Manhattanu. Bylo jí jasné, co si hlavouni asi myslí – scenáristy, kteří pravidelně trpěli závažnými zdravotními problémy, se to v Hollywoodu pochopitelně jen hemžilo –, ale ona odmítla jejich podezření potvrdit či vyvrátit. Všichni však byli velmi rádi, že je scénář hotový a do konce týdne ho budou mít na stole. Než hovor skončil, měla Gloria pocit, že je přesvědčila. *Lapila* je, vybavilo se jí zdráhavě.

Gloriina asistentka jí sehnala kontakt na McElroyovu bývalou manželku a Gloria jí zavolala hned po telekonferenci s filmovým studiem. Spojila se s ní pod záminkou, že má obavy o McElroyovo zdraví, ale ve skutečnosti si tím chtěla věcně podložit báchorku, kterou navykládala lidem ze studia. O McElroyově bývalé ženě nic nevěděla – když s ním podepisovala smlouvu o zastupování, byl už rozvedený –, ale stačilo třicet vteřin, aby pochopila, že tahle žena rozhodně nechradne touhou po muži, za něhož byla kdysi provdaná.

„Milá dámo, jestli mi voláte proto, že ten hajzl zase šňupe, co mu přijde pod ruku, a chlastá do bezvědomí, tak máte smůlu, mně je to úplně fuk. Doufám, že z toho dostane infarkt, kretén.“

A než ze sebe Gloria vypravila cokoliv dalšího, McElroyova bývalka zavěsila.

Toho odpoledne se Gloria stavila za McElroyem v jeho bytě na Desáté avenúe s krabicí koblih a dvěma kelímky kávy. Mělo to být gesto dobré vůle, ale zároveň se Gloria chtěla přesvědčit, jak na tom Davis je, pro případ, že by ho v nejbližší budoucnosti musela dotáhnout na další schůzku s vedením studia. Kdyby pořád vypadal jako něco, co spadlo do kolejiště v metru, musela by to nějak vymyslet a říct, že se ze svých potíží pořád ještě nezotavil. Cokoli bude potřeba. Většinu cesty zpátky do města McElroy prospal, a když teď Glorii přišel otevřít, vypadal odpočatě a klidně. Unaveně se na ni usmál a pozval ji dál.

„Dneska jsem byl na sezení AA,“ informoval ji, když za ním došla do stísněného kuchyňského koutu. Gloria položila krabici s koblihami a kelímky s kávou na stůl. „Prvním snad po měsíci. Bylo to fajn.“

„Tak tohle byl celou dobu ten problém, Davisi? Zase jsi do toho spadl?“

McElroy se podíval na krabici s koblihami z jasně růžového kartonu, který jako by se tu zjevil z jiného vesmíru. Glorii bylo zřejmé, že se rozmyšlí, co říct, nebo jestli říct vůbec něco. Nakonec neřekl nic.

„No, ať je to cokoliv, jsem ráda, že jsi nakonec přece jenom vyhledal pomoc.“

„Myslíš, že bys mi mohla domluvit schůzku?“

„Schůzku?“ zopakovala Gloria podezíravě. „S kým?“

„S Johnem Fishem.“

„Ale, Davisi,“ vzdychla Gloria, „víš přece, že John Fish se s nikým nestýká.“

„Já vím, slyšel jsem toho o něm spoustu, ale tys přece říkala něco o tom, že se se mnou snažil spojit, a já mám prostě pocit, že mu dlužím... já nevím... asi omluvu? Anebo aspoň vysvětlení. Připadám si hrozně, že jsem celý ten projekt pohřbil.“

Gloria se kousla do tváře. Ještě mu neprozradila, že projekt zachránila; stačilo jenom, aby odevzdala McElroyův scénář, pořád ještě pohřbený v dřevěné bedně v Myší díře.

„Prosím,“ naléhal Davis.

„Zavolám Jacku Baerovi a uvidíme, co on na to,“ řekla mu Gloria.

„Děkuju.“

„A víš jistě, že nemáš žádnou elektronickou kopii toho scénáře? Třeba na flešce?“

McElroy roztřeseně vydechl.

„Davisí?“

„Už jsem ti to přece říkal,“ zašeptal. „Je pryč. Moc mě to mrzí, Glorie, ale jinak to nešlo. Ta kniha prostě nechtěla, abych scénář psal. Jako kdyby nechtěla, aby vůbec existoval. Snažila se mě zastavit.“ Pokrčil rameny a nepodíval se jí do očí. „Tak jsem toho nechal.“

Glorii jako by náhle spadlo do žaludku olověná závaží. Teprve teď si uvědomila, že muž před ní je beznadějně ztracený. Sice vypadal střízlivý jako nevinátko, ale o té ztracené knize pořád mluvil, jako by byla ztělesněním ďábla.

Gloria se ostentativně podívala na hodinky a zamířila ke dveřím. „No, už musím běžet,“ oznámila.

„Ale Jacku Baerovi zavoláš? Slibuješ?“

„Slibuju,“ řekla Gloria a utekla.

7

Nehodlala Davisí McElroyovi domlouvat schůzku s nikým, natož s Johnem Fishem, ale když se uvelebila na zadním sedadle taxíku, který ji měl odvézt z centra, přece jen Jacku Baerovi zavolala a McElroyovu žádost mu vyřídila.

„Jenom aby bylo jasno, já tě o to nežádám, jenom jsem ti to chtěla povypprávět jako takovou anekdotu,“ vysvětlila Gloria do telefonu. „Ať už Davis McElroy jede v čemkoliv, rozhodně není ve stavu, že by se mohl s někým scházet. Hodlám mu říct, že se s ním Fish sejít odmítl, a tím to hasne.“

Jack si na druhém konci odkašlal. „Ne tak rychle, Glorie. Věř tomu, nebo ne – a já sám tomu rozhodně nevěřím –, ale John Fish mě požádal o totéž.“

„To si děláš prdel.“

„To teda nedělám, drahá. Mezi námi, mám pocit, že za tím vším něco je, ale zaboha nemůžu přijít na to, co. Fish se celou tou věcí nezvykle hodně zabývá. Upřímně řečeno, normálně na takové věci peče, takže mě to dost štve. Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně. Ale možná ti neodpovím.“

„Co se v té chatě, krucinál, stalo?“

Jack se dnes dopoledne zúčastnil telekonference s představiteli filmového studia, a i když měl radost, že se Glorii podařilo projekt zachránit, bylo zřejmé, že její povídačky o blíže neurčených zdravotních problémech nespokl.

„Mezi námi, Jacku,“ začala Gloria, „on tam byl na nejlepší cestě zešít. Vlastně ne, to není pravda. Když jsem dorazila, tak už se prakticky zbláznil.“

Vzpomněla si, co jí McElroy řekl u sebe doma: *Ta kniha prostě nechtěla, abych scénář psal. Jako kdyby nechtěla, aby vůbec existoval.*

„Drogy?“ nadhodil Jack.

„Nejspíš. Vlastně nevím. Nejsem sakra jeho doktorka.“

„A co scénář? Pošleš mi ho odpoledne e-mailem?“

„Víš co, zkus si představit, že jsme právě ve Zlatém věku Hollywoodu, a já ti ho co nejdřív pošlu po nějakém pohledném mladém kurýrovi.“

„Co to, prosím tě, meleš, Glorie?“

Gloria vzdychla. „Žádná elektronická verze neexistuje, Jacku. Jediná kopie je vytištěná a podle všeho je pořád v tom domě.“

„V McElroyově chatě? Co se vlastně krucinál děje?“

„Neboj, všechno mám pod kontrolou. Doježu pro to dneska sama. Pošlu ti ho hned, jak se vrátím do města, a nechám ho zkopírovat.“

„Kristepane, Glorie! A to chceš pořád tvrdit, že já mám problémové klienty?!“

„Jedno shnilé jablko neznamená shnilou úrodu,“ odvětila Gloria.

„A to řekl kdo, Konfucius?“

„Běž si dát martini, Jacku, a nech mě dělat to, co je potřeba.“

Zaslechla, jak na druhém konci prudce vydechl. „Co se to sakra děje?“ pronesl znovu a znělo to spíš jako zoufalé zasténání než jako skutečná otázka.

Nemám tušení, pomyslela si Gloria. Nemám tušení.

8

Gloria donesla Becce chai latte a postavila ho na okraj jejího ohavného aluminiového stolu jako dar na usmířenou. Už se stihly pohádat ohledně toho, že Gloria předešlý den nezavolala, když dorazila do Myší díry – během ostrého telefonátu poté, co Gloria vyložila McElroye v jeho bytě. Aby se vyhnula dalším výčitkám, snažila se Gloria situaci v domě co nejvíc zlehčit: jo, ten idiot zase začal chlastat, ale ne, nehrozilo jí žádné nebezpečí. Becca jen vzdychla. Chtěla se na Glorii dál zlobit, ale nešlo to. Místo toho začala nadávat na křehké mužské ego, které si jako nejsnadnější řešení hledá útěchu v alkoholu.

Ted' se Becca zadívala na kelímek latte, jako by to byla plastická trhavina. „Co to má být, další úplatek?“

Gloria obešla stůl, objala Beccu kolem krku a políbila ji na tvář.

„Potřebuju si zase dneska půjčit auto,“ vysvětlila.

„Já to věděla! Ty jsi tak předvídatelná.“

„To by tě vlastně mělo uklidňovat.“

„Jak mě má uklidňovat, že se mnou manipuluješ? Na co potřebuješ auto tentokrát?“

Gloria vysvětlila, že jediná verze scénáře je výtisk, který se právě teď stále nachází v McElroyově chatě.

Becca od sebe odtrhla Glorii paže. Zatvářila se znepokojeně. „Ty tam pojedáš ještě jednou?“

„Teď už není proč si dělat starost, Becco. Už tam nikdo není. Žádné křehké mužské ego, co by na mě skočilo ze tmy.“

„A tos tu zatracenou věc s sebou nemohla vzít včera?“

„Nevěděla jsem, že tam je. Zjistila jsem to, až když jsme byli na půl cesty do města.“

„Mně se to prostě nelíbí.“ Becca se zadívala na papíry rozložené po stole. „Možná si tentokrát vezmu zdravotní volno a pojedu s tebou.“

Gloria ale nechtěla, aby Becca viděla, v jakém je dům stavu.

„Neblázní,“ řekla. „Radši si to volno ušetři, až spolu budeme chtít utéct.“

„A to bude kdy?“

„Až odevzdám ten scénář.“

„Ty jsi vlastně takový Indiana Jones mezi agenty.“

„Až na to, že tohle není krám, který by patřil do muzea. Potřebuju ho co nejdřív předat hlavounům z Paramountu.“

Právě v té chvíli zacinkal Glorii telefon. Přišla zpráva od Jacka Baera.

„No do prdele,“ ujelo jí.

„Co se děje?“ zajímala se Becca.

„John Fish se chce s McElroyem sejít. Dneska večer. Ty jo, to je rychlost!“

„A to je dobře, nebo špatně?“

„Hlavně mi to nejde do hlavy,“ připustila Gloria. „Vypadá to, že budu muset výlet odložit na zítra. Teda pokud mi dovolíš si zase půjčit přibližovadlo.“

Becca jen mávla rukou.

„Děkuju, lásko,“ řekla Gloria a vzala ze stolu kelímek. „A nezlob se za ten trapný pokus o úplatek.“

„To latte tu nech,“ utrousila Becca.

9

Gloria, oblečená v elegantním kalhotovém kostýmu, čekala před Bertoliho restaurací. U chodníku zastavil taxík a vystoupil z něj McElroy. Byl oholený, učesaný a vzal si košili i kravatu. Glorii pohled na tu proměnu potěšil – a ulevilo se jí. Když si jí Davis všiml, vřele se na ni usmál.

„Jak vypadám?“ zeptal se.

„Skoro milionově.“

„Jenom skoro? Kolik mi ještě chybí?“

Na setkání dorazili o dvacet minut dříve, což Gloria zařídila záměrně. Hosteska je zavedla do kouta restaurace, kde vládlo přítmí a na stole tančily v nádobách z mléčného skla plamínky svíček. U stolu už stál připravený číšník, aby přijal jejich objednávku. McElroy si poručil tonik s limetkovou šťávou. Gloria si dala totéž, byť měla pocit, že by potřebovala něco tvrdšího.

„Jenom pár věcí,“ začala. „Nevím, proč s tou schůzkou Fish souhlasil, ale už je to tak. Nejspíš bude v pohodě, když ho požádáš o prominutí, nebo jak tomu chceš říkat, ale moc

se do toho nezamotávej. Jestli chceš něco vysvětlovat, sved to na alkohol, jasné? Trochu jsi selhal, zase jsi do toho spadl, a mrzí tě, pokud jsi způsobil nějaké potíže nebo nepříjemnosti. A to stačí, Davis. John Fish je notorický ochlasta, takže možná bude mít pochopení. Já o tom sice pochybuju, ale nikdy nevíš.“

McElroy přikývl.

„A ty kraviny o knize nebo bedna, kterou jsi kolem ní postavil? To zůstane jenom mezi námi. Jasné?“

McElroy znovu přikývl.

„A ještě jedna věc: ten projekt není odpískaný,“ dodala Gloria. „Zítra hned ráno vyrazím zpátky na tu tvoji chatu a scénář odtamtud přivezu. Nechci, aby –“

„Ne!“ vydechl a ve tváři se mu objevil výraz naprostého děsu. Fyzicky se od ní odtáhl, jako by z ní táhl jedovatý plyn. „Ne, Glorie! To nemůžeš!“

„Nechci to s tebou rozebírat. Snažím se ti zachránit kariéru a sobě pověst, jasné? Nehodlám se s tebou o tom dohadovat, Davis. Už jsem rozhodnutá.“

„To nemůžeš.“ Vytřeštil na ni oči a bezmocně zavrtěl hlavou. „To nesmíš.“

„Uklidni se, nebo celou schůzku okamžitě zruším.“

McElroy na ni jen zíral. Z očí mu svítil strach.

Gloria pohlédla na hodinky. „Budou tady každou chvíli. Běž na toaletu, opláchni si obličej a trochu se seber.“ McElroy se na židli ani nepohnul, a tak dodala: „Krucinál, Davis, mazej, nebo jsme tady skončili!“

Zamžikal, jako by se potřeboval rozkouskat, a pak se s námahou zvedl. Gloria se dívala, jak nejistě tápe po tmavé podlaze restaurace, a potom jí zmizel ve výklenku, kde byly toalety. Po deseti minutách se stále nevracel a Glorii napadlo, že se možná propířil a utekl, když se nedívala. Uvědomila si, že se jí při té představě ulevilo. Pak ho ale spatřila, jak se

drobnými krůčky šourá od toalet k ní. Znovu si sedl ke stolu, na pohled už klidnější, ale Glorii se vůbec nelíbilo, jak nervózně bubnuje prsty o stůl.

Deset minut nato se objevil Jack Baer a hosteska ho uvedla k jejich stolu. Vedle něj impozantně kráčet John Fish. Měl tmavý oblek a kravatu se složitým vzorem a perlovou spnou. Fish byl obrovitý chlap, proslulý láskou k jídlu i alkoholu, a vysokánskou postavou i mohutným břichem více než dostával své pověsti. Gloria se s ním dosud osobně setkala jen jednou, na opulentním večíрку pořádaném ředitelem jakéhosi nakladatelství. Fish celému shromáždění kraloval a užíval si všeobecnou pozornost jako blahovolný faraon. Gloria si pamatovala, jak nenasytně na tom večíрку jedl: jako jediný host se usadil u jídelního stolu, kde zhltal obrovský flák masa, které bylo ještě červené a ronilo krev. Fish a Baer dorazili s desetiminutovým zpožděním, ale Fish už svíral v masité tlapě skleničku, což znamenalo, že si dali zahřívací kolo na baru.

Gloria při jejich příchodu vstala a McElroy ji následoval. Hosteska odsunula židli a Fish na ni s námahou vmanévroval své obrovité tělo. Pak se posadili i ostatní.

„Ráda vás poznávám, pane Fishi,“ začala Gloria. „Jsem vaše velká obdivovatelka.“

„V tom případě máte vynikající vkus,“ zazubil se Fish a odhalil sice žluté, ale dokonale rovné zuby. Nad uzlem kravaty se mu bouřil tučný podbradek.

„Zdravím, Davisí,“ pronesl Jack Baer a napřáhl k McElroyovi ruku.

McElroy se na ni podíval a pokradmu pohlédl na Glorii vedle sebe.

Kristepane, pomyslela si Gloria, když si uvědomila, jak se McElroyova tvář proměnila. Tohle nebyl muž, který ani ne před půl hodinou vystoupil z taxíku. Je možné, že ji obalamutil? Glorii Grossmanovou, proslulou vyjednávačku?

Jackovi zmizel úsměv z tváře. Pomalu začal ruku stahovat zpátky, ale vtom McElroy vymrštil svoji ruku, pevně se věl Jackovi dlaň a potřásl mu jí.

Později vyjádřila Gloria přesvědčení, že nebýt toho neobratného, nepřipraveného podání rukou, byl by John Fish úspěšně zavražděn.

Davis McElroy byl pravák. Jak třásl Jackovi rukou, hmátl po steakovém noži, který měl položený vedle talíře – ale levačkou. Prudce se zvedl od stolu, stále ještě svíraje Jackovu ruku, a nemotorně máchl nožem přes stůl. Nemohlo být pochyb o tom, kdo je jeho terčem: John Fish. Přesněji řečeno Fishův krk.

Moc dobře si to ale nevypočítal. Fish seděl šikmo proti McElroyovi, a i když to znamenalo, že s nožem v levé ruce má McElroy k Fishovu krku o něco blíž, byl to značně neobratný útok.

Přece jen se však nůž s Fishem dostal do kontaktu: přejel po náprsence jeho košile a přitom slavnému autorovi amputoval luxusní kravatu. Fish sebou trhl dozadu, jeho sklenka se překotila a spadla na zem. McElroy, který stále třásl Jackovi rukou v šíleném sevření – možná úplně zapomněl, že to vlastně dělá –, vyskočil na stůl a přehodil si nůž v ruce tak, aby mohl útočit dál. Tentokrát jím nemáchl, ale pevně, rozhodně jím bodl dolů, takže se mu podařilo zapíchnout čepel do Fishova mohutného, vykrmeného levého bicepsu.

Jack Baer vykřikl.

Gloria vyskočila ze židle. John Fish se na židli zuřivě oháněl a podrážky mokasínů ozdobených štrápci se marně snažil zapřít o lakovanou dřevěnou podlahu.

McElroy se posunul po stole blíž k Fishovi, stále přitom svíraje Jackovu ruku. Jack bolestně zavyl a pokusil se vyprostit ruku z McElroyova křečovitého sevření, ale marně.

Stůl se pod McElroyovou vahou překotil, takže Davis skončil na zemi mezi roztržštěnými sklenicemi a zvoněním rozházených příborů.

Jackovi se konečně podařilo osvobodit si ruku, přitiskl si ji k hrudi a začal prudce couvat, až zadnicí narazil do dezertního vozíku. Talíře s tvarohovým koláčem a čokoládovou pěnou se poroučely k zemi.

John Fish se s námahou snažil zvednout mohutné tělo ze židle, ale v panice kombinované s jeho obří hmotností sebou dokázal jen zoufale, nepatrně škubat. Nůž mu stále trčel z paže a vypadalo to tak absurdně, že to skoro působilo jako nacvičená komická scénka.

McElroy se usilovně snažil zvednout, ale zakopával a potácel se mezi rozbitým nádobím a příbory a nakonec se mu povedlo zamotat se do plátěného ubrusu. Oči mu planuly stejným šíleným výrazem, jaký v nich Gloria spatřila, když se před pár dny vynořil zpoza domu a v ruce svíral dláto jako meč.

Židle se pod Johnem Fishem zbortila, takže obrovitý muž skončil na podlaze. Svíral si zraněnou paži a i jemu planuly oči, ovšem hrůzou. Bylo to naprosté peklo.

McElroyovi se nějak podařilo vstát. Vztyčil se nad Johnem Fishem a vrhl se na něj, zoufale a hladově, jako by ho poháněla zloba, která má jediný cíl. Někdo se rozkřičel.

A potom Davis McElroy padl zpátky na zem. Ocitl se na všech čtyřech, pokusil se znovu vstát, ale něco ho okamžitě srazilo. Vzápětí už ležel na ubrusu a rozbitém nádobí a bolestně sténal.

Gloria netušila, co se stalo, dokud nezjistila, že v ruce svírá Bečín teleskopický obušek. Ani si neuvědomila, kdy ho vytáhla z kabelky a máchla jím.

Následující den se novinové titulky vyřádily:

SLAVNÝ HOST SKONČIL U BERTOLIHO SÁM NA JÍ-
DELNÍM LÍSTKU

a

ROZHOŘČENÝ SCENÁRISTA SE OSTŘE PUSTIL DO
SPISOVATELE

a

PROSLULÝ SPISOVATEL SE ZUBY NEHTY
UBRÁNIL BRUTÁLNÍMU ÚTOKU

a tak podobně.

Fishova zranění byla pouze povrchová a nevyžádala si víc než pár stehů. Pro McElroye měl incident mnohem vážnější následky: byl zatčen, obviněn z napadení s přitěžujícími okolnostmi, z pokusu o vraždu a z výtržnictví. Gloria mu doporučila velmi dobrou advokátku, se kterou shodou okolností kdysi dávno něco měla, ale jinak se do McElroyových potíží se zákonem montovat nehodlala.

Z města vyrazila hned druhý den časně ráno, dřív, než se Becca z ranních zpráv dozví, co se u Bertoliho odehrálo. Nechtěla ještě přilévat olej do ohně, a tak cestou poslala Becce humornou zprávu, v níž sdělovala, že až se vrátí do města, musí jí vyprávět naprosto šílenou historku – a nechtěla by si Becca dneska zajít na večeri?

To je ono, říkala si. Hlavně ne moc vážně.

Bylo už poledne, když Gloria zastavila před Myší dírou a zaparkovala vedle McElroyova banánově žlutého spitfiru. Byl jasný den, a přece jí dům připadal temný a zlověstný. Vystoupila z auta a otevřela kufr. Vytáhla z něj páčidlo a palici, které si prozíravě koupila předešlého dne, a odnesla si je za dům. Převržený kbelík a překližkové desky tu byly pořád, ale zbytky melounu si už něco odneslo.

Náčiní na zadní terase bylo nedotčené. Když odsud před pár dny odjížděli, zavřela Gloria dvojité dveře do domu, ale nezamkla je. Teď k nim došla a otevřela je.

Během cesty sem přemýšlela, co by dělala, kdyby po otevření dveří spatřila, že cosi prokousalo v té obrovské dřevěné bedně díru. Ale nic takového se nestalo – bedna byla celá a vypadala stejně, jako když ji Gloria uviděla poprvé.

Gloria s námahou odsunula koženkovou pohovku ode zdi, dotáhla ji přes pokoj a přistrčila zboku k bedně. Teď si uvědomila, že konstrukce bedny je značně hrubá: jako kosta sloužily dřevěné trámký a překližkové desky mezi nimi tvořily stěny tohoto...

Čeho vlastně? Jako první ji napadlo slovo *vězení*. Jako další pak *klec*. Ale ani jedno se nehodilo. Obě ta označení patřila něčemu, do čeho se zavírají živé bytosti. Pokud jí Davis McElroy řekl pravdu, pak uvnitř obří dřevěné bedny nenajde nic než román Johna Fishe a vedle něj vytištěné stránky McElroyova scénáře.

Ta kniha prostě nechtěla, abych scénář psal. Jako kdyby nechtěla, aby vůbec existoval.

Gloria si stoupla na gauč, zaklínila páčidlo mezi překližku a trámeč a udeřila palicí.

Uvnitř bedny našla další bednu. Menší, ale podobné konstrukce jako ta vnější. Bedna v bedně jí připomněla takové ty ruské panenky, matrijošky. Podobnost ještě zesílila, když otevřela i tuhle bednu a uvnitř našla další.

On tady vážně zešílel. Na okamžik Glorii napadlo, co bude dělat, pokud otevře i tu poslední a uvnitř opravdu najde...

Co vlastně?

McElroy to nazval Pandořina skříňka. *Ale navzdory známému rčení by se spíš dalo říct, že já se ji snažím zase zavřít...*

Uvnitř třetí bedny byla další dřevěná krabice, ovšem tato nebyla zkonstruovaná z pevných trámů a kusů překližky jako předchozí. Tahle byla očividně zbudovaná velmi spěšně, podle všeho z všemožných náhodných kusů dřeva, které se McElroyovi povedlo najít a bez ladu a skladu stlouct dohromady. Takový primitivní, neandertálský předek vnějších beden. Na skelet McElroy místo trámů použil kusy dřevěné lavičky, která původně stávala za domem a kterou za tím účelem rozebral. Využil zjevně i ptačí budky – z konstrukce vyčuhovala jejich dřevěná bidýlka.

Tady si Gloria udělala přestávku, ne proto, že jí začínaly dřevěnět ruce a naskakovat puchýře (což byla pravda), ale protože měla pocit, že šílenství, jež podnítilo McElroye ke zbudování této výstřední obludnosti, začíná prosakovat do hlavy i jí. Jako by se dalo zešílet osmózou.

Zazvonil jí telefon. Byla to Becca. Nepochybně už se dozvěděla o tom pozdvižení předešlý večer u Bertoliho. Gloria ale neměla na rozhovor s ní vůbec myšlenky, zvlášť ne po včerejších událostech, a tak nechala hovor spadnout do hlasové schránky. V tu chvíli si uvědomila, že McElroy nejspíš udělal totéž pokaždé, když mu volala. Z toho pomyšlení se jí udělalo nevolno –

(zešílení osmózou)

– a než se vrátila k práci, vypotácela se ven, aby se nadychala čerstvého vzduchu.

12

Bedny uvnitř byly čím dál chatrnější, jako by se ve vykopávkách pracovalo k měkkému, křehkému jádru. Zjevně byly zkonstruovány v zuřivém chvatu, nemluvě o tom, jaké materiály na ně McElroy použil, a opravdu působily jaksi divoceji, rozlíceněji. Pásy lištového obložení, otlučená deska stolu, kus čela postele, lišty z police – McElroy zjevně zpočátku používal všechno, co našel. Skoro jako by –

Gloria ztuhla.

Do jedné desky z laciného dřeva byla vykousaná nepravidelná díra, o něco menší než pěst.

Jistěže není *vykousaná*, opravila se Gloria v duchu. *Jak mě něco takového napadlo?*

Odtrhla desku a v bedně pod ní objevila otvor podobné velikosti. Byla to jen laciná dřevotříska, nejspíš to předtím bývala police do knihovny nebo něco takového – ale namouduši, nedalo se popřít, že to vypadalo, jako by se z bedny něco pokusilo prokousat ven.

V hlavě jí znělo McElroyovo neuvěřitelné tvrzení: *Slyšel jsem, jak se tam hemží, jak se prokousává dřevem ven.*

„Ne!“ pronesla Gloria nahlas, důrazně a autoritativně. Venku jí zase začal zvonit telefon. „Je to nesmysl. Jenom straším sama sebe.“

A zasmála se tomu.

Protože McElroy ji nakonec dostal, že? Ty jeho chmurné, ztrápené oči. V duchu před sebou stále viděla, jak se vrhl u Bertoliho přes stůl, jak se steakový nůž zablýskl a roztrhl